

[Erik Eriksen.]

væsentligt mere. Se, det første resultat af arbejdsforliget vil således på samme tid give større forbrug og import og nedgang i eksportindtægterne.

Jeg ser ingen grund til at bebrejde tjenestemændene, at de på baggrund af arbejdsforliget søgte og fik en lønforhøjelse, naturligvis ikke; men medaillens bagside er en yderligere forøgelse af forbruget og dermed af importen, og det er denne tendens, jeg gerne vil pege på og advare imod.

Jeg tror, vi må se i øjnene, at der i den kommende tid vil være en tendens til på den ene side faldende eksport og på den anden side stigende import, og det er dette, der må anses for at være meget alvorligt. Jeg er meget vel klar over, at andre kræfter kan gøre sig gældende, vel især på eksportsiden. Jeg kan således nævne, at mange landmænd har set, at afsætningsmulighederne for svineproduktionen er gunstige, og en forøgelse af svineholdet har fundet sted. Vi har vel derfor lov til at vente øgede eksportindtægter på denne konto. Hvorvidt afsætningsmulighederne på længere sigt vil være lige så gunstige, kan vel ingen have nogen begrundet mening om. Jeg nævner kun denne produktionsgren for at pege på et øjeblikkeligt lille lyspunkt, forøvrigt også for at kippe med flaget for den enkelte landmand, hvis sunde dømmekraft vi således har set give sig udslag i hans dispositioner.

Vi har i det sidste år haft en betydelig højkonjunktur. Det burde derfor være en naturlig opgave stadig at øge valutareserverne. Vi ved nemlig ikke noget om, hvor længe denne højkonjunktur vil vare. Det er muligt, at faren for en nedgang i USA er drevet over i denne omgang, men vi ved det ikke. Den økonomiske udvikling kan også på andre områder berede os vanskeligheder. Derfor burde vi ruste os mest muligt, men i stedet for forringer vi påny vor stilling i forhold til konkurrenterne, og denne gang kan hverken regeringen eller nogen anden undskylde sig med, at man ikke er klar over, hvad en sådan forringelse af vor stilling kan betyde. Jeg må udtrykke min beklagelse af den afstand, der er mellem de enkelte regeringsmedlemmers ord om nødvendigheden af at opbygge en solid

valutareserve og den politik, den høje regering fører eller undlader at føre. Med fagre ord opbygger man ikke nogen valutareserve, end ikke når der er mange af dem, og det synes jeg unægtelig der har været i nogen tid.

Jeg har mærket mig, at regeringen er enig med nationalbanken i, at Danmark bør deltage i den frigivelse af valutaerne, der i den sidste tid tales så meget om. Det er muligt, at England og Vesttyskland og forskellige andre lande har taget afgørende skridt i denne retning, inden vi mødes her i salen efter sommerferien. Skulle regeringen på grund af udviklingen, på grund af ændrede forhold, ønske at tale med os i sommer, er vi naturligvis — det er vel overflødigt at sige det — rede. Her står vi igen overfor dette, at vi ikke ved noget om, hvad der sker. Der er ingen, der kan vide det. Det er muligt, at denne frigivelse af valutaerne ikke er sandsynlig; på den anden side lever vi netop i en tid, da det, der i dag er sandsynligt, i morgen er usandsynligt, og omvendt.

Hvis nu denne frigivelse af valutaerne imidlertid kommer, er Danmark så rede til at være med? Er valutabeholdningen stor nok? Kan vi klare os i den skærpede konkurrence, som vil blive følgen af denne større frihed? Den høje regering har, såvidt mig bekendt, indtil i dag ikke oplyst os om sit syn på disse og andre spørgsmål. Jeg tror egentlig, at regeringen ret snart burde udtale sig. Jeg tror, at vi her står overfor en af undtagelserne fra reglen om, at tavshed er guld.

Der er mange psykologiske momenter i situationen i øjeblikket. Derfor synes jeg, regeringen skulle udtale sig. Det er muligt, at tavsheden har sine naturlige årsager, og det ville ikke undre mig, hvis regeringen har sine stille tvivl netop på disse områder. Jeg tillægger regeringens medlemmer så stor indsigt og dømmekraft, at de selv kan se den store og for tiden stadig større afstand mellem de mål, man proklamerede, og de veje, der nu betrædes.

Offentligheden har fået oplysninger, der tyder på, at dollarforbruget i løbet af nogle måneder vil sluge tæt ved halvdelen af den beholdning, vi har i øjeblikket; det er ikke det bedste udgangspunkt for en